

27ste zondag door jaar B

Mc. 10, 2-12

Inleiding

Welkom op deze zondag. We leven, zo ziet u iedere dag in de krant of u hoort het op het journaal of op de radio, in roerige tijden. Het lijkt alsof de wereld in brand staat. Overal, van groot tot klein blijkt er onenigheid te zijn. En als we dan vandaag naar de lezingen kijken, zien we nadrukkelijk dat dat niet Gods bedoeling is. Zowel in de eerste lezing als in de tweede lezing als in het evangelie komt naar voren dat God eenheid wil. God wil samenwerking van mensen, Hij wil ons één maken alsof we kinderen uit één grote familie zijn, de familie van God zou je kunnen zeggen. Laten we ons daarop in deze viering bezinnen.

Preek

We begonnen met een stuk uit het Genesisverhaal. Technisch zou je kunnen zeggen: het tweede scheppingsverhaal. Het eerste is waarschijnlijk veel beter bij u bekend vanuit de Paaswake, waarin God vanuit chaos licht en donker scheidt van elkaar en daarmee scheidt en zo ook het droge en het water van elkaar scheidt en land en zee scheidt. En aan het eind van de reeks worden dieren geschapen en uiteindelijk de mens. En God zag dat het goed was. Hij brengt een ondening aan, een betrokkenheid van alles, een verbondenheid van alles op alles. Want het één kan niet zonder het ander en bovendien op de zevende dag rustte God en daarmee hebben we tegelijk een ordening van de week: dag en nacht, de week, de tijd: het is allemaal geordend, het vormt een eenheid. Het vraagt om samenwerking en respect voor dat wat is en juist dat laatste komt in het tweede scheppingsverhaal, het tweede hoofdstuk van Genesis nog nadrukkelijker aan de beurt.

Daar zoomen we als het ware in op de schepping van de mens. God boetseert de mens uit de aarde, uit de klei die hij opraapt van het aardoppervlak. En als die mens er dan is, dan blijkt dus dat hij één is met de wereld waar hij uit voortkomt. God maakt een hulp, een tegenover, iets naast hem opdat hij niet alleen is, en zo worden uit de diezelfde klei allerlei dieren geschapen. Maar het blijkt niet de goede tegenover, niet de goede aanvulling van de mens. En dan gebeurt er in het verhaal iets wonderlijks: God pakt niet opnieuw een stuk klei om daar die tegenover, die medehanger, die medespeler van de mens te maken. Nee, Hij laat de mens in slaap vallen en pakt een stuk uit zijn zij, een rib en daaruit wordt die nieuwe mens, die tweede mens gecreëerd, als een aanvulling, een tegenover, een naaste, een hulp voor die mens. Vlees van één vlees, gebeente vanuit één gebeente, ze horen bij elkaar, ze zijn een eenheid. Dat is wat God ons wil vertellen. En als eenheid werk je samen, draag je samen zorg voor die aarde, die wereld waar je uit voortkomt. Zorg voor de dieren, zorg voor de planten. Dat geeft God ons mee in die Genesisverhalen.

Als we dan kijken naar de wereld van nu zien we hoe die wereld in brand staat, letterlijk en figuurlijk. Het brandt soms vanwege wat wij met het milieu doen, de oververhitting die in de aarde ontstaat waardoor bossen in brand vliegen. Maar het brandt ook in allerlei brandhaarden in oorlogen, oorlogen tussen landen, tussen volkeren, in de Oekraïne, het Heilig Land, in Soedan, waar velen het leven laten omdat er te weinig of geen respect is voor die medemens. En dat begint vaak al in het klein, in ons eigen land ook, waar onenigheid is binnen de coalitie en met de oppositie. En nog kleiner in ons eigen Woensel, waar we te vaak in de krant lezen over vechtpartijen, steekpartijen of zelfs moord. Het ligt allemaal vlak om de hoek. Je vergeet dat God uit was op eenheid, op samenwerking, op saamhorigheid.

De tweede lezing uit de brief van de Hebréeën, vertelt dat nog een keer opnieuw. Daar wordt gezegd hoe Jezus met en voor ons geleefd heeft en uiteindelijk Zijn leven voor ons gegeven heeft om ons het goede voorbeeld te geven, een voorbeeld waardoor Hij kan zeggen: 'jullie zijn Mijn vrienden', of zoals in de tekst vandaag: 'jullie zijn Mijn broeders, broeders en zusters van elkaar'. Broeders en zusters als kinderen van God zou je kunnen zeggen. En dan komt die evangelielezing van vandaag. En zelfs in het evangelie zie je dat af en toe het conflict ook naar boven komt. Het conflict hier in het evangelie van vandaag nadrukkelijk gezocht door die farizeeën. Zij willen Jezus als het ware een loer draaien, 'op de proef stellen', staat dan netjes in het evangelie, maar uiteindelijk willen ze Hem onderuit halen, proberen te ontmaskeren, kijken of hij misschien iets verkeerd zegt over hun grote voorbeeld Mozes en dat doen ze met dat verhaal over die echtscheidingsbrief.

Maar Jezus gaat daar niet op hun manier op in. Jezus pakt terug waar het in den beginne om ging. Op dat verhaal uit Genesis. Heeft God niet die mens geschapen als vlees uit één vlees, been uit één gebeente, horend bij elkaar, verschillend als man en vrouw, maar toch één met elkaar, geworden om steeds opnieuw één te worden? Dat is eenheid, dat is saamhorigheid en samenwerking die God nastreeft en die Jezus ons hier ten voorbeeld houdt.

Dan komen we tegelijk uit op dat laatste stukje van dat evangelie van vandaag, want je zou bijna zeggen: hoort er dat wel bij, is dat niet gewoon een apart stukje, een apart evangelie? En inderdaad in kindervieringen lezen we het ook wel eens als apart los evangelie, want met die mooie tekst: laat de kinderen tot Mij komen, heeft dat toch een heel ander karakter, zou je zeggen. Maar als we goed kijken zien we hier, ook al is het kleiner, weer iets van conflict. De apostelen hebben niet in de gaten dat Jezus er wil zijn voor de ander en ze gunnen Jezus natuurlijk van harte zijn rust en zijn privacy, zouden we tegenwoordig zeggen, maar om daarvoor de kinderen weg te sturen; dat gaat Jezus een stap te ver. Dus zegt Hij: laat de kinderen tot Mij komen.

En als de kinderen er dan zijn en midden in de kring staan, neemt Hij ze meteen als voorbeeld, want wij moeten zijn als kinderen, eenvoudig, onbevangen, eerlijk en open naar elkaar, naar de wereld. En om dat te onderstrepen zegent Hij

die kinderen, Hij wenst ze het goede toe, want dat is zegenen en vervolgens omarmt Hij ze alsof Hij daarmee alle kinderen van de wereld wil omarmen.

En dan zijn we weer bij waar het in Genesis begon: mensen die voor en met elkaar geschapen zijn, om één te zijn, om samen te werken in respect voor elkaar, in respect voor de natuur.

Moge wij op deze manier ook kinderen van God zijn, opdat we samenwerken in liefde, in vrede, in eenheid en opdat God ons zo mag ontfermen. Ik wens het u allen toe. Amen

Henry Vermeulen, diaken